

HAYDİ

Kasım-Aralık 2022

16. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

HAYDİ

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Kasım-Aralık 2022
16. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör

Eren Sülün

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat

Kapak Görseli

Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

4 Yahya Altun

Öykü

7 Deniz Dursun - Coca Cola Zero

9 Özden Selim Karadana - Kulaktan Kulağa

11 Görkem Çolak - Tüm

16 Kürşat Batuhan Tezel - Günü

19 Deniz Bayramoğlu - Kısa Öyküler

26 Yaprak Ünver - Su Gibi

32 Özge Öztürk - Doğmayana Ağıt

36 Efe Re - Hep veya Hiç Demeden Dengesiz Bir Açıklığın Çınar Ağacındayız

Şiir

6 Aslı Ekici - Sonbaharda Annem

10 Sevda Deniz Karali - neyse k

20 Serhat Keleş - Sonsuz Veda (Sensizlik Ülkesinin Kralı)

34 Çağdaş Ekin Şişman - cmbz

38 Mehmet Emin Karaynir - Allah'ım Oley!

Deneme

28 Günsu Özkarar - Kardan Kâğıt Bebekler

41 Aykut Akdere - An Mıknatısı

Fotoğraf

14 Tara Demircioğlu - (.)

21 Haydar Şahin - -sız

30 Ayaz Yıldız - Akan Zaman

İllüstrasyon

5 Emre Bayraktar - Yorgun Düşler

Önsöz

Yahya Altun

Selamlar,

Geçenlerde tırrrr tırrr tırrr diye ses çıkaran çok sevimli bir otobüse bindim. Uzun bir yolculuktu. Neyse ki kulaklığım vardı ve dostum, arkadaşım, yoldaşım; müzik. Kendime hoş bir şarkı açtım. Şarkının ne olduğunu açıklamanın pek de bir önemi yok. 10 dakika kadar sonra kulaklığımdan bir cızırtı geldi ve müzik kesildi. Tekrar merhaba hoş sesli motor kardeş.

Artık zamanım çoktu, bolca düşünebilirdim. Önce müzik diye bir şey hiç olmasaydı diye düşündüm. Bunun cevabını çıkardığı motor sesiyle otobüs kulağıma çoktan fısıldadı. Anladım, dedim. Yeter ki kes şu sesi...

Otobüse kulağıma tıkadım. Sonra düşünce çemberimi genişlettim: Tiyatro olmasaydı? Sinema olmasaydı? Resim olmasaydı? Edebiyat olmasaydı? vd. Sanattan filan anlamam. Önce hiçbir cacık olmazdı, dedim. Ayrıca motor sesi de gayet dinlendirici. Sonra otobüs tekrar fısıldadı kulağıma ve şöyle dedi: Şüphesiz dünya kuru ve soğuk bir yer olurdu.

Haydi Dergi bugün 16. sayısı ile karşınızda ve umarım soğumaya teşne bu dünyada içinizi biraz olsun ısıtır.

İyi okumalar.

Yorgun Düşler

İllüstrasyon

Emre Bayraktar

Sonbaharda Annem

Şiir

Aslı Ekici

Yeniden inanıyorum
Güneşin yanığı azalırken rüzgârla
Kutluyoruz mücadelemın taze vaadini
Annem mutfakta
Mutfağın bir kapısı balkona çıkıyor
Pencereye uzak oturuyorum
Dışarıya bakıyorum
Telaşa ramak kala

Coca Cola Zero

Öykü

Deniz Dursun

Bir süredir bir binanın giriş katında oturuyorum. Yaşamak için kapıları so-kağa açılmayan evleri tercih eden zenginlerin aksine buraya kirası nispeten daha uygun diye taşındım. Tek başıma yaşadığım hâlde hiç öyle hissetmiyorum. Sokağın kalbi sanki benim evimde atıyor. Her gün, yoldan geçen tanımadığım, alelade biri hakkında, muhtemelen ömrümün sonuna kadar hafızamda fazladan birkaç yer işgal edecek şeyler öğreniyorum. Onları hatırlayacağıma keşke Hamdi Bey'in istediği evrakların teslim tarihini hatırlasaydım. En azından hâlâ gidebildiğim bir işim olurdu.

Biri sarışın, al yanaklı, biraz da kirli görünümlü; diğeri esmer, kalem bıyıklı, çenesi çukur iki oğlan ellerini kollarını sallaya sallaya yürüyorlar. Adımları büyük. Konuşmalarının harareti, açılıp kapanan dudaklarının ritminden ve beceriksiz mimiklerinden tastamam anlaşılıyor. Sarışın erken boşaldığını söylüyor. Utanıp sıkılıyor bunu yaparken. Söylemek zorunda kalmış gibi bir hâli var. Doğru insanı bulamadığından dem vuruyor sonra. Ona kalırsa birlikte olduğu kadınlar bu işi pek beceremiyor. Esmer gülüyor, "siktir lan ordan" deyip omuz atıyor arkadaşına. Sözüm ona arkadaşını evvel ezel tanıdığının bir göstergesi bu. "Beni mi yiyon" diyor, "ben seni bilmez miyim..." Aslında "beceremeyen sensin. Çocukken de böyleydin, şimdi de böylesin" demek istiyor. "Sünepenin tekisin." Geçmiş tanışıklıklarının ona verdiği kozu kullanmaktan memnun, suratına bir gülüş yerleşiyor. Dişleri meydana çıkıyor. Amma da sarıymış. Aklımdan, kesin arkalarda epey çürüğü vardır, diye geçiriyorum. Bu sırada "neyimi biliyormuşsun lan" diyor sarı olan. Gerginlik seviyesini arttırarak devam ediyor. "Sanki o işi yaparken gördün beni, ne boş boş konuşuyon..." Verdiği cevabın üstüne zafer duygusunu kamçulamak isteyince arkadaşına çelme takmaya yelteniyor. Tökezliyor ancak. Bunu fırsat bilen esmer, onun sırtına çıkıyor. Şakayla karışık bir dövüş başlıyor sonra. Sırayla birbirlerinin sırtlarında tepişip duruyorlar. Kendilerince intikam almanın bir yolunu buldukları bu oyundan sonra koca cüsseli iki ergenin gürültülü kahkahası evin tüm odalarına yayılıyor. Sanki iki değil, otuz iki kişi hep bir ağızdan bağıra bağıra konuşuyormuş gibi oluyor.

Tuvalete koşuyorum. Oğlanların dediklerini duyacağım diye az kalsın altıma yapacaktım. Klozete oturup sudoku oynayarak kendime armağan ettiğim on beş dakika tam yaralarım merhem olacakken havalandırmadan bir ses geliyor. Karşı dairede oturan anneyle kızın tartışmasına benzetiyorum. Kız "neden bundan aldın ama yaaaa, kaç kere söyledim" diyor. Annesi "çok biliyorsan kendin alaydın" diye yanıtıyor. "Bu sefer de bundan içiver." Koladan bahsediyorlar. Anne yanlışlıkla Coca Cola Zero almış, hem de iki buçuk litreliğinden. Kız "Bunun tadı

iğrenç, normalinden daha şekerli.” diye söylenmeye devam ediyor. Sesleri solukları kesildiğinde tuvaletten çıkıyorum. Ergen oğlanlar gitmiş, etrafta çıt yok, bir yaprakların kıpırtısı o kadar. Sabahtan beri hazır duran çalışma masama bakıyorum. Defterlerimi üst üste, büyükten küçüğe dizmişim. Yanda bir keçeli, bir tükenmez, bir de kurşun kalem duruyor. Ortada bilgisayarım var. Dünyayı kurtaracağımı zannettiğim işlere başvurmak için sabırsızlanıyorum. Sandalyeyi çekip minderini düzeltiyorum. Tam oturacakken halıcıyı duyuyorum. Dediğine göre salonlara, mutfaklara, balkonlara halılar gelmiş. Her birinin marifetini anlatıyor. Ses uzaklaşırken aklıma sütçü geliyor. Vakti yaklaşıyor, birazdan o da geçer. Onu beklerken dolaptan bir kutu Coca Cola Zero çıkarıp içiyorum. Ağzımda kötü bir tat bırakıyor. Neden bundan almışım? Gerçekten de çok şekerliymiş.

Kulaktan Kulağa

Öykü

Özden Selim Karadana

Sevgili dostlarım, uzun zamandır içimde büyüyen bir yumru var ve artık bu yumruyla mücadele edecek takatim kalmadı. Bilenler bilir beş yıldır adada yaşıyorum. İki seneden beri büyük bir arzuyla, haftada bir gün Tenedos'daki köşemde siz kıymetli okurlarımla buluşuyorum. Bu buluşma ne yazık ki epey bir süredir içimi huzursuz ediyor.

Bozcaada benim emeklilik hayalimdi. İnsan hayal kurarken bazı detayları öngöremiyor. Şunu açıkça belirtmeliyim ki şimdiye kadar şahsen herhangi bir nezaketsizlikle karşılaşmadım. Ama öyle bir mesele var ki bütün dengemi bozmakla yetinmiyor, gündelik hayatımın verimini içten içe kemiriyor. Herkes birbirinin arkasından konuşuyor. Ne var bunda diyebilirsiniz. Kusura bakmayın, ben diyemiyorum. Başlarda beni de etkilemiyordu bu durum. Bu tip sohbetlerden hiç hazzetmememe rağmen, bir kulağımdan giriyor, öbür kulağımdan çıkıyor sanıyordum. Yanılmışım. Meğersem bu beş yılda heybemde ne yükler taşımışım. Bunu malesef ki çok geç bir şekilde, son zamanlarda fark ettim ve kendimle derin sorgulamalara girdim. Farzı misal, bir kafe sahibi hakkında o kadar çok şey dinlemişimki farkında olmadan o kafenin çayını içmemeye başlamışım. Bağcı bir dostumuz hakkında kim bilir neler duymuşumki birkaç kere selamını görmezden gelmişim. Bunları hatırladıkça kendimden utanıyorum inanın. Öyle her söze kulak kabartan, her denilene inanan, yönlendirilmeye müsait biri olarak görmezdim kendimi ama insanın aklının bir köşesinde yer ediyor demekki duydukları. Yer etmekle de kalmıyor insanı giderek yalnızlaştırıyor.

Bunu farketdiğimden beri masama oturan dostlarımı, evlerine misafir olduğum yakınlarımı kibar bir dille uyarmaya başladım. Ne olur benim yanımda böyle meseleleri konuşmayın, hoşlanmıyorum dedimse de fayda etmedi. Burada yaz kış yaşayan insanların konuşacak başka bir meseleleri olmadığını farkettim. Son bir aydır arayıp oturmaya geleceklerini belirten dostlarıma çeşitli bahaneler uydurmak durumunda kaldım. Eğer bu yazımı okuyorlarsa kusuruma bakmasınlar. Kendimce bir karar aldım. Bundan böyle aşağıya yalnızca alışverişimi yapmak için ineceğim. Bu kulaktan kulağa oyununa dahil olmayacağım. Şunu da belirtmek isterim ki insanlar üzerine değil insani sohbetler etmek isteyen dostlarıma kapım sonuna kadar açık olacaktır.

Son olarak, yerel gazetemiz Tenedos'un basılmasında büyük emekleri olan Cem Dünder Bey'e teşekkürlerimi iletiyorum. "Gazetemizde yazar mısınız?" dediğinde onur duymuştum. İki yıldan bu yana hep büyük bir şevkle gitti elim kaleme. Bu hafta sizlerle ne paylaşabilirim diye çok kafa patlattığım oldu. Lakin artık devam edemiyorum. Ne yazdığımızdan çok kime yazdığımızın da mühim olduğuna inanıyorum. Sevgiyle kalın.

Bahadır Güralp

neyse k

Şiir

Sevda Deniz Karali

bulut olma
ne yapacaksın bu kadar dolup?
hep bir sıcak, hep bir soğuk
hayat,
ve sen
sıkış sıkış bir yağışa
hep ramak kala
kapkara

ağlama işte
bilmiyor muydun sıcak ne kadar sıcak?
soğuk nereye kadar?
bak bulutların mutluları da var
gökyüzü bu, illa sevindirir
belki günbatımına rastlarsın bugün, yüzüne renk gelir
olur ya
hiçbir şey sonsuz değil

anla artık
yok öyle yağmurlara tutunmak
sıcak güzel, yeterince yalnızsan
soğuk bazen ferah bir rüzgâr
illa bulut olacaksan
yok olmayı da bileceksin arada bir,
ki yıldızlar..
neyse ki yıldızlar.

“Bak samimi söylüyorum, bu Burgaz’ın havası hiçbir yerde yok oğlum. Denizi aynı deniz, rüzgârı aynı rüzgâr ama şu ambiyansı ne Heybeli’de bulursun ne de Kınalı’da. Kendime geldim yemin ederim.”

Tuncay’a kulak vermiş iki ahbabı, onun dillendirdiği methiyeleri adeta aşeriyordu. İkisi de Burgazada’ya ilk defa ayak basmıştı. Hâliyle, etraflarını kuşatmış yeşilli mavili ferah kompozisyonun onları sürüklediği hissiyata bir isim bulmakta güçlük çekiyorlardı. Hâliyle Tuncay’ın iddialarını sıkılğan gözlerle değil, ilgiyle takip ediyordu ikisi de. Duydukları, belki hislerine bir isim atama hususunda kendilerine rehber olabilirdi. Kafasında dolaşanlara bir sıfat yakıştılabilmek, biraz olsun istirahat etme kaygısındaki insanın bile en temel kavgasıydı.

Üçlü, Kadıköy İskelesi’ni cepheden gören salaş bir kafede, konforsuz hasır sandalyeler üstünde epeydir laflıyordu. Çay bardakları ve soda şişeleri masayı istila etmiş, masadaki küllük tepeleme dolmuştu. Kalkmak üzere olmasalar bu angarya kalabalığını dert edebilirlerdi fakat binecekleri Kadıköy vapuruna yalnızca on beş dakika vardı. Tuncay bir garsonla göz göze gelebilmek adına epey debelendikten sonra bu yoldan umudu kesti ve ivediyle ayaklandılar. Karşılaştıkları umursamaz tavırdan şikayetçi gibi gözüküyorlardı. Hesabı titizlikle üçe bölüp ödedikten sonra iskeleye giden beton yolu ağır ağır adımlamaya başladılar. Vapur bir müddet evvel kıyıya sırt vermişti. İskelenin bilet gişesinde Tuncay’ın yanık ünlemiyle irkildiler: “Eyyvah eyyvah, poşeti müzede unuttum oğlum!”

“Hangi poşeti lan?”

“Hediyelik, ıvır zıvır aldık ya oğlum. Onların olduğu poşet.”

“İyi de sen onları Mehmet’in çantasına koymamış mıydın?”

“Koyacaktım ama tam o sırada turist kafilesi fotoğraflarını çekmemi istedi, harala gürele içinde elimde kaldı.”

“Müzede bıraktığına emin misin peki?” diye sordu Ümit.

“Eminim ya, giriş kapısının orada bankoya bırakmıştım. Şansımız varsa güvenlik saklamıştır.”

Sırt çantasını her ihtimale karşı kolaçan eden Mehmet kafasını kaldırdı, “İyi de müze kaçta kapanıyor ki?” diye kaygıyla sordu.

Onu yanıtlayan Mehmet’ti, “Herhalde beşe çeyrek kala kapanıyordu, yirmi dakikamız var. Yetişiriz bence.”

“Bence de,” dedi Tuncay.

Ümit sessiz kaldı. Hızlı adımlarla müzeye doğru yol almaya koyuldular.

Az evvel bütün gövdelerini kaplamış dinginlik, yerini çoktan telaşa bırakmıştı. Artık müstakil bahçelerden adımladıkları kaldırımlara sarkan çiçekler

gözlerine çarpmıyordu. Onun yerine, ada yokuşlarının hatırladıklarından çok daha sarp oluşuna kahrediyor, kaybolduklarına ilişkin peşlerini bırakmayan bir kaygıyla durmaksızın koşturuyorlardı. On dakika sonra beyaz köşkü ve önünde oturmuş Sait Faik heykelini gördüler. Kan ter içinde kalmış, ancak yetişmişlerdi. Tuncay, "Siz bekleyin, ben hemen geliyorum," diyerek gözden kayboldu.

Etrafta çıt yoktu. Ümit cebinden naneli, tadı yoğun iki sakız çıkardı, birini Mehmet'e uzattı. Sakız ikisinin de gözlerini yaşattı ama davul gibi olmuş dalaklarını da yatıştırdı. "Başımıza da iş oldu şu poşet," diye mırıldandı Ümit, "İçinde Arkad'ın hazinesi olsa içim yanmayacak. İki tane dandik anahtarlıktan sebep burada akşam edeceğiz şimdi." Bir müddet konuşmadan ağaçları seyrettiler. "Senin hiç paran kaldı mı?" sorusuyla sessizliği yırtan yine Ümit oldu. "Pek kalmadı, bilet alacağım yirmi lirayı saymazsak taş çatlasın otuz lira. Sende durum nasıl?" Ümit cüzdanına göz gezdirdi, "Bende de o kadar kaldı," dedi, "İyi bari, bir tost most yeriz." Herhalde, diye yanıtladı Mehmet. Tuncay'ı müzenin kapısından kendilerine doğru ağır ağır yürürken gördüler. Çocuğun elinde beyaz poşeti, yüzünde ikisinin de anlam veremediği, huzursuz edici bir tebessüm vardı.

"Hadi yine iyisiniz lan, et yiyoruz bu akşam," diye omuzlarına vurdu.

"Ne eti oğlum, bizim ceplerde toplasan yüz lira yok."

Tuncay'ın yüzündeki tebessüm kayboldu, ciddi bir ifadeyle "Gelin siz bi söyle," dedi.

Kuytu bir köşede beyaz poşeti hafifçe araladı, poşetin içinde parıldayan birkaç takıyı ve palas pandıras boca edilmiş bir yığın banknotu gören Ümit ve Mehmet'in nutku tutuldu.

"Bu... bu ne oğlum?" diye sordu Ümit.

"Arkad'ın hazinesi lan işte!" diye yanıtlayan Tuncay kahkahalarla Ümit'e sarıldı. "Çok gürültülü dedikodu yapıyorsun oğlum, kıs biraz şu borazan sesini."

"Şakayı bırak lan," diyerek Tuncay'ı ittirdi Ümit, "Cidden soruyorum. Bunlar ne?"

"Nasıl ne oğlum, biraz oradan, biraz buradan işte. Günün hasılatını o heriflere mi bıraksaydım?"

"Sen bunları insanlardan mı çaldın lan?" diye hayretle gürlledi Ümit.

Bunu duyduğu gibi Tuncay'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, eliyle Ümit'in ağzını kapattı. "Sen bizi yakacak mısın oğlum? Çalmak filan diyorsun ya. Düşün önüne, ne derdiniz varsa efendi gibi sorun, hepsini anlatayım."

Güneş bulutların ardına doğru süzülürken talihli vapurların güvertelerini sapsarı kılıyordu. Çocukların sorgusu yaklaşık bir saat içinde sona ermiş, her ikisi de Tuncay'ı dinledikçe dehşete kapılmıştı. Çocuk, kronik hırsızlık sevdasını yüzü kızarmadan, her bir ayrıntısıyla anlatmıştı. Mehmet, "Yakalanmaktan korkmuyor musun oğlum?" diye sorunca ise, "Yakalansam ne olacak lan, çocuk hapishanesine koyar, iki güne salarlar," yanıtını verdi. Dakikalar boyunca hiç konuşmadılar. Bu sırada, Tuncay'ın dayanılmaz bir zulme dönüşen ısrarı neticesinde fiyakalı bir lokantanın deniz manzaralı bir masasına kurulmuşlardı. Akşam vapurunaysa kırk dakika kalmıştı. Kaybolan güneş arkasında upuzun bir karartı bırakmış, ne

Mehmet ne de Ümit'in kolunu kaldıracak dermanı kalmamıştı. Onları yoran koşturdukları yollar değil, şahit olduklarıydı. Zira artık adını koyamadıkları hislerden bir diğeri enselerine yapışmış, boğazlarını iyice düğümlemişti. Vapura kendilerini attıkları ana dek, Tuncay'ın gamsız suratından kendilerini kurtaracakları irak bir köşeye kaçma fikrinin cazibesıyla adeta yanıp tutuştular. Hâliyle hem Ümit hem de Mehmet, Tuncay seneler sonra bir kapalı otoparkta yakayı ele verdiği sırada ondan çoktandır kopmuşlardı. Üçünün hukuku, beraber geçmiş lise günlerinden ileriye gitmedi. Herifin hapse düştüğünden haberleri dahi olmadı.

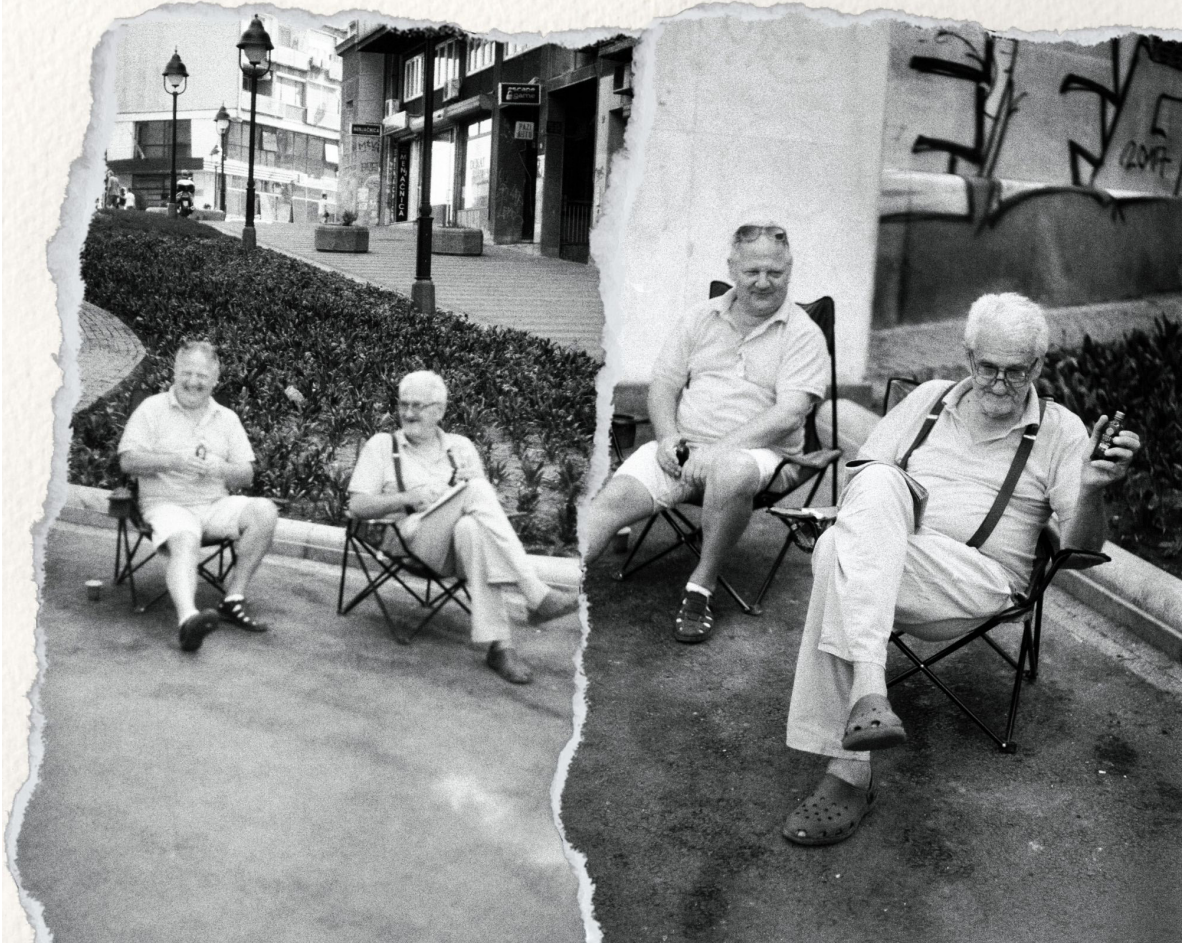
(.)

Tara Demircioğlu

Fotoğraf

12 yaşındaydık
Hava sıcaktı
Deniz soğuktu
Benim kaşımda yara
Onun enesinde iz
Atlayamadık denize.

Şimdi 72 yaşındayız
Hava sıcak
Yerler soğuk
Onun çenesinde iz
Benim kaşımda yara
Gülüyoruz.

Kürşat Batuhan Tezel

Ellerini masanın üstünde kavuşturmuş oturuyordu. İçeri girdiğimde te-dirgin olmuş olacak ki çaktı ellerini. Yüzünde müthiş bir endişe biraz da umutla “Abi,” dedi “gören olmuş mu?” Sorusunu cevaplamadan “Anlat.” dedim. Cevap ala-mamanın huzursuzluğuyla iyiden iyiye bir telaş hâline girdi. Beyaz teni kırmızı-ya dönerken bir yandan ellerini koyacak yer bulamıyor, bir yandan ağlamamaya çalışıyordu. En son yedi sene önce, babam öldüğünde ağlarken görmüştüm onu. Onda da Allah bilir neden ağlamıştı.

Taş kalpli derdi babam Serhat’a. Daha çok küçükken evin avlusunda ya-kalamış bunu; kedinin tekini yakalamış, bir elinde sivri bir taş, bir elinde kedi-nin kuyruğu, hayvan kaçtıkça çekiyor kuyruğundan vuruyor kafasına. Babam son anda yetişmiş de hayvanı saldığı gibi arkasına bakmadan kaçmış hayvan kanlar içinde. Ondandır ne zaman Serhat’a arkası dönük iş yapsa döner döner kont-rol ederdi hep “buna sırt dönülmez” deyip. Sessiz bir tiptir aslında Serhat. Kim-seyle bir şey konuşmaz, çok arkadaşı yoktur. İçine kapanık ama kendini ezdir-mez. Biraz büyüdü hemen kavgalara tutuşur oldu. Kimi zaman eve ağzı burnu kan içinde gelir, tek kelime etmeden oturur yemeğini yerdi. Sorsan hemen ballandıra ballandıra anlatır ettiği kavgayı. Bizimki sıska, çelimsiz bir şey; görse vurmaya değmez dersin ama babamın deyişiyle deli kuvveti vardı Serhat’ta, böylesinden korkacaksın. Mahallenin çocukları üç beş kişi bir olup anca döverlerdi Serhat’ı. Delikanlı olunca iyice içine kapandı, kavgası gürültüsü de kesildi. Serhat hakkın-da bilip bildiğim de bundan öteye gitmez. Benimle hiç olmadı arası.

Bildim bileli Serhat’ın ne bir kızla konuştuğunu görmüşlüğüm vardır ne de biriyle ilgilendiğini. Bizden iki sokak ötede bir kız vardı, Aynur. Bir tek zaman zaman kaçamak bakışlarla ona baktığını yakalardım. En az üç yaş büyüktür Ser-hat’tan. Ama herhalde gidip bir kelime bile etmişliği yoktur şimdiye kadar. Ay-nur’un kendi yaşlılarından hatta kimi zaman kendinden büyük çocuklarla konu-ştuğunu duymuştum. İki kız kardeş, babasız büyüdü Aynurlar. Mahalle başına en az üç serseri düşen kasabamızda kim bilir neler geçirdiler bu yaşa gelene kadar.

Dün öğlen vakti işten çıkmış, motoruyla dere kenarına gitmiş. Yalnız ta-kılır hep, dün de yalnız. Bir şişe şarap almış oturmuş dere kenarına. Beceremez içmeyi, yüzünü buruştura buruştura içer her ne içerse. Akşam üstüne kadar oya-lanmış orada bir şişe şarapla. Hava henüz kararmaya başlarken görmüş bunları. Derenin az ilerisinde, tepenin ardında tarlalara giden bir yol var. Aynur yanında bir oğlanla ses etmeden yürüyorlar. Çocuğu tanımış Serhat. Elektrikçinin çocuğu Doğukan. Asla yalnız gezmez. Bir keresinde bilmemkimin kızına sarkıntılık et-mişler de babasına haber salmışlar. Babası gidip arkadaşlarının yanında bir güzel

dövmüş bunu. Doğukan diğerlerinin yanında iyi bile kalır gerçi, akbaba sürüsü gibi dolaşırlar geceleri. Bunlar daha kendini tepenin ardına atmadan Serhat da koyulmuş peşlerine. Motoru da olduğu yerde bırakmış. Bir amacı yokmuş, yürüyecekti. "Aynur'u mu takip edecektin ulan?" dedim. "Ne işim olur benim Aynur'la, Doğukanla abi. Yemin ederim yürümeye diye kalktım." dedi. Kimi zaman muhatap bile olmamak için selamsız sabahsız eve giren Serhat'ın şimdi karşımda bu denli kendini açıklama çabası bana bile bir garip hissettirmişti. Tepeye ulaştığında ilerde yol ayrımında görmüş onları. Kız bir taşın üstüne oturmuş sigara içiyor, Doğukan da ellerini aç aç bir o yana bir bu yana yürüyor. Bir süre tepeden izlemiş. Hava iyice kararmaya başlayınca kız kalkıyor ve geldikleri yöne doğru dönüyor, eliyle gözlerini silerek. Doğukan kızı durdurup telefonu götürüyor kulağına. Bir süre daha orda duruyorlar. Biraz sonra uzaktan bir motor sesi geliyor. Motorun üstündekilerin Efe'yle Murat olduğunu farkedince bir kayanın arkasına atmış kendisini. Motor yanından geçtikten sonra kayanın arkasından izlemeye devam etmiş. Motor yanlarına varınca bir telaş sarıyor kız, geldikleri yöne koşmaya çalışıyor. Tutuyorlar. Efe'yle Doğukan kollarından tutuyor. Murat büyük bir taş alıyor yerden ve kafasına kafasına vurmaya başlıyor Aynur'un. İlk darbeye yere yıkılıyor Aynur. Murat vurmaya devam ediyor. On-on beş kez vurduktan sonra kenara fırlatıyor taşı. El birliğiyle ağacın altına taşıyorlar cansız bedeni. Belinden bir bıçak çıkartıyor sonra Murat. Efe'yle Doğukan bir sigara yakıyorlar. Murat önce kıyafetlerini kesip çıkartıyor Aynur'un cansız bedeninden ve buruşturup kenara atıyor. Sonra yavaşça ayak bileğine geçiriyor bıçağı. On dakika sonra eline alıyor kesik ayağı, atıyor kenara. Doğukan koşturarak az ileri gidiyor ve kusuyor. Biraz sonra Efe de olduğu yere kusmaya başlıyor. Murat çöktüğü yerden canhıraş kesmeye devam ediyor cesedi.

Kanım donmuş bir şekilde Serhat'ı dinliyordum. Serhat'ın suratında ise hiçbir ifade yoktu. Normal bir olaydan bahseder gibi anlatıyordu her şeyi. "Neden polise haber vermedin oğlum, manyak mısın sen?" dedim. Hiçbir şey demeden devam etti anlatmaya. Murat cesedi parçalarına ayırmaya devam ederken Efe bağırılmaya başlıyor. Bir süre sonra Murat arkasını dönüp bir şeyler söylüyor onlara. Efe motora atlıyor, arkasına da Doğukan. Alt yoldan gidiyorlar. Serhat sebebini bilmediği bir hisle yaklaşmak istiyor olay yerine. Yavaş yavaş iniyor tepeden. Aşağıda tekrar kendini saklayacak bir yer bulup daha yakından izlemeye koyuluyor Murat'ı. Murat'ın sakince ve tereddüt etmeden parçalaması cesedi hiç şaşırtmıyor onu. Bir ara Murat biraz kenara çekiliyor. Aynur'un cansız yüzüyle göz göze geliyor Serhat. Bir anda o ana kadar henüz hissetmediği bir korku çöküyor içine. Korku yerini öfkeye bırakıyor aniden. Cebinden çakısını çıkartıp usul usul yaklaşıyor, bıçağını kenara koymuş sigara yakmaya çalışan Murat'a. Murat arkasından gelen sesleri fark edip hemen dönüyor arkasına. Arkasına döndüğü gibi karnına saplıyor bıçağı Serhat. Murat onu ittirmeye çalışırken art arda birkaç kez daha geçiriyor bıçağı karnına. Murat son bir kuvvetle kendini geriye doğru atmaya çabalarken Serhat tekrar göz göze geliyor Aynur'la.

Tam bu noktada gözlerine bir parıltı geldi Serhat'ın. Devam etti.

Aynur'la kısa bir bakışmadan sonra Murat'ı kavrayıp arkasına çeviriyor ve boğazına geçiriyor bıçağı. Sanki Aynur'a bir intikam gösterisi sergiler gibi cansız bedenini hemen yanına yöneltiyor oluk oluk akan kanları. Murat kollarının arasında can verirken inanılmaz bir rahatlama hissediyor ve bir çuval gibi fırlatıyor yere bedeni. Aynur'a son bir kez bakıp hızlıca tırmanıyor tepeye ve geldiği yönden geri dönüyor.

Sessizce baktım yüzüne. Artık kızmak da gelmiyordu içimden. Pişmanlık duymuyordu ama korkuyordu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ne yapacağımı da. Kalktım, Serhat'a sarıldım ve çıktım odadan.

Kısa Öyküler

Öykü

Deniz Bayramoğlu

SAKLAMBAÇ

Evin her yerini en iyi annem bilir. O yüzden saklanacak, kaldırılacak ne varsa hep o kaldırır. Sonra annem de unuttur yerini. Biraz zaman geçince, çok alakasız bir anda, gerçekten de çok iyi bir saklama yerinden çıkar o sakladığı şey. Ben de geçen gün, hüzünlü dizi final sahneleri izlerken masada duran kahve bardağıma çok güldüm. Yamuk duruyordu. Kahkaham bunca zamandır neredeydi acaba?

YOLDA

Markete gidip pil almam lazımdı. Sokağa çıktım ve sıcaktan bir nebze olsun kaçmak için gölgeden yürüyordum. Kadının biri telefonda bağırarak konuşuyordu. Adam sokağa tükürdü. Çocuk bana bakıp dil çıkarıyordu ki o sıcakta hiçbir çocuğa sevimlilik yapasım yoktu. Araba, yaya geçidinde beklememe rağmen bana yol vermedi. Pili alıp eve döndüm. Hepsinin mantıklı bir açıklaması vardı mutlaka ve şimdi o açıklamaları bulmam gerekiyor.

GEÇTİ

Yaptığım yemek çok güzel oldu. Tam, yemeği ona anlatmak için telefonu elime aldığım da uyuyor olduğunu hatırladım. Arkadaşımı aradım ve yeni aldığım sehpadan bahsettim. Sonuçta artık yemeği güzel yapmış olmasam da olurdu.

İLMEKLER

Hiçbir mağazada istediğim gibi bir hırka bulamadığım için kendi hırkayı kendim ördüm. Bittiğinde giydim ve aynaya baktım. Aynı mağazadakiler gibi olmuştu. Söktüm ve tüm ipleri yeniden yumak hâline getirdim.

Sonsuz Veda (Sensizlik Ülkesinin Kralı)

Şiir

Serhat Keleş

Dünya bu hâldeyken,
sevgilim,

Biz,
kahraman olabilirdik,
Ağaç dikerek,
Seni severek,
Göz kapağından öperek.

Kalmamalıydı,
sevdamız yaşlı bir taşın altında.
Baharın ortasında,
kesmemeliydin taze bir dalı içimden.
Gözlerinle başlayan krallığımda,
Düşmemeliydi gidişinle tacım başımdan.
Ben,
sensizlik ülkesinin kralı,
Bir daha hangi yüreğe kurarım,
yıkılan tahtımı...

Ve dünya bu hâldeyken,
sevgilim,
Biliyorum ki,
Sonsuz bir vedasıydı bu,
sırtının,
giderken hafızamda bıraktığı iz...

-SIZ

Fotoğraf

Haydar Şahin

Konservatuvar okuduğum ve mezun olduktan sonra ilk defa on ay sonra tekrar gittiğim Eskişehir’de, zamanın ben gittikten sonra da akmaya devam ettiğine şahit olmayı kaldıramayan içimin, beni en çok zaman geçirdiğim ya da özel anlamları olan mekanlarda tek başıma, hareketin içinde donuk bir hâlde merceğe baktırıp, akan zamanı fotoğrafın hafızasızlığında ölümsüzleştirdiği bir itiraz serisidir “-sız” “Fotoğrafların tarih bilgisi sıfırdır. Onlar zannederler ki sen hâlâ Eyüp’te bir bayram sabahısın...”

Su Gibi

Yaprak Ünver

Öykü

Tophane'deydik, salonda caz dinliyordu Can, ben bulaşık yıkıyordum hep, ilk o zaman fark ettim; lavabodan akıp gitmek istiyorum. Su gibi aziz olup boruların içinden kayıp, pası kiri okşaya okşaya yerin altına inmek. Bulaşık makinasını dolduruyordum bir gece, annesi bizdeydi. Büyük servis tabağı sığmadı. Can geldi, arkamdan bana sarıldı, kollarımı kısırdı, kulağıma dedi ki, “çok gürültü yapıyor-sun”. Büyük servis tabağı sığmıyordu ama. “Gürültü yapma” dedi kulağıma. Başımı salladım. Biraz daha tuttu beni. Gitti. Makinaya baktım. Büyük servis tabağı hâlâ sığmıyordu, ben de ortadan ikiye kırdım. O zaman sığıdı. Sessizlik oldu. Kapatım kapağını, makineyi çalıştırdım. Yine ben deli oldum. Haklı. Tabağı kıran benim sonuçta. O bana kır tabağı demedi.

Tabağı kırmanın iyi ya da kötü olmaktan bağımsız olduğu bir yerdeyim. Anlatamıyorum. Makinayı açtım iki parça temiz büyük servis tabağı çıktı. Ne olur, yapıştırırım, ne var. Evet, bir eşyada bir iz kaldı ne var o da hepimiz gibi işte artık. Annesi geldiğinde mesela eve, bütün tabakları hiç kırılmamış gördüğünde, o zaman bizi gerçekten ziyaret etmiş olur mu? Görsün istiyorum hâlbuki. Ben yerin altında bir mağaraya iki bardak su olup gidersem buraya gelen biri, aa desin, aa bu evde bir tabak bir şeyler yaşamış.

Can sonbaharda kitabını çıkardı, çok mutlu olduk. Yayınevi onun şerefine kokteyl düzenledi biz artık Çiftelhavuzlar'da oturuyoruz, giyindik süslendik, bana kolye almış, şerit gibi, boyna tam oturanlardan. Onu taktım. Can kol düğmesi takmak istedi takamadı çok tatlıydı. Bir şey demedim. Ben taktım ona kol düğmelerini. Çok yakıştı. Çok yakıştı o gece birbirimize. Görenler de öyle dedi. Hiç kızmadı o gece, hep gülümsedi, çok anlayışlıydı. Ben bir hata ettim sadece, çok da büyük değil ama yanlış geceydi, yayınevinde Sevgi Hanım var, bir şey de demedi aslında, Can'a ayarladığı röportajın iyi geçmesinden memnun olduğunu söylüyordu, nereye röportaj verdiğini sordum, duymadı beni, tekrar sordum, o sırada Can sabırsız baktı bana. Onu utandırmak istemedim ama merak ettim, nereye verdi röportajı, okurum ben de, tekrar sordum. Can “bilecek misin” dedi gülerek. Aynı anda Sevgi “uluslararası bir dergiye Merve Hanım” dedi. Susmam gerekirdi. “Adı yok mu?” dedim. Can'a bakamadım ama “adı yok mu” dedim. Sevgi “Lisbon Quarterly” dedi, “quarterly kü harfiyle yazılıyor”. “Teşekkür ederim, Google'laya-

cağım” dedim. Can, “Google’lama, al” dedi. Bardağını uzattı bana, boş. Bara gittim ona viski almaya.

Diyorum işte keyfi çok yerindeydi, eve döndükten sonra da hiçbir şey dedi. Kolyen kalsın dedi sadece.

Gece uyandım, tuvalete gittim. Ev bir boş geldi bana. Sanki birileri daha yaşıyormuş da, bu gece yokmuş gibi. Can yatıyordu yanımda. Eksik kimse yoktu. Tuvalet aynasında kendime baktım. Kendimi görmek istedim. Sevilen bir kadının ben. Sahiplenilen bir kadını. Kolyemi görmek istedim, sevilen göğüslerimi görmek istedim, sevilen kollarımı görmek istedim. Yoktular. Bilmem, yoktum ay-nada. Kendimi göremedim, kimse yoktu, anlatması zor. Yoktum. Şaşırmadım bile, belki de lavabodan akmışımıdır. Gittim yattım.

Kardan Kâğıt Bebekler *Deneme*

Günsu Özkarar

O kâğıt bebeklere çok şey borçluydum. Onlar olmasa çocukluğumdan zor kurtulurdum.

Gece ışığı yanan balkona ve asılmış çamaşırlara bakarken bunu düşündü genç kadın.

Asılı çamaşırlar sıırıslıklamdı... Damlayan damlalara baktı. Şıp şıp.

“Evde erkek var, memelerin görünüyor.” dedi bana. Köpeğim havlıyormuş. Çinko da o sırada peşimden gelip havladı gerçekten. “Sus Çinko. Gözünü seveyim sus.”

Ben ev sahibiyim, sen kiracısın, demek barbarlığın bir biçimi sanırım. Ne hadsiz bir laf, diye düşündü. Mememi nerede gördü acaba? Ben de evindeki erkeği görmedim. Evi zor almış olmalı. Evinden olmaktan ya da atılmaktan korkmasa böyle bir laf etmezdi. Kiracı olarak gelip böyle iyi bir eve yerleşmiş olmam onu rahatsız etmiş ki zorbalık etmek istedi.

Yarın şiddetli bir kar geliyor diyorlar şehre... Ada'da ilk kışım, mahsur mu kalacağım acaba? Ev yazlık ev, tam ısınmıyor. Bütün ada karla kaplanırsa büyük bir sessizlik olur, karın sesini duyurma çağrısıdır zaten bu sessizlik. Karın kendi sesi vardır ve ona sessiz şiirlerinizi emanet edebilirsiniz. Politik bir doğruculuğa ya da kişisel bir katarsise, hepsini geçtim didaktik bir söyleme yer yoktur kar beyazında. Kaplar ve tınlar. Tın...

Kar mı o? Başladı işte kar... Şimdi her yer beyaz olacak, bembeyaz. Bu asılı çamaşırlar bembeyaz olacak. O damlayan damlalar buz tutacak. Gökyüzüne baktı genç kadın, bir iki kar tanesi önce yüzüne, sonra balkonda asılı çamaşırların üstüne düştü...

Kadının korkusu ve memelerime olan kızgınlığı da karlar altında kalacak mı peki ya da aramızdaki iletişim buz tutacak mı?

Masasına döndü ve çekmecesinden kâğıt bebekleri çıkardı. Tek tek baktı onlara. Biraz ağladı.

Annemin ve babamın hiç evde olmadığı çocukluğumda, anneannem devam-

lı hastalanırken, ben onun televizyon odasında kendime küçük bir dünya kurmuştum ve oturup bu kâğıt bebeklerle oynuyordum. Onlara kıyafetler giydirir, gidecekleri yerlere karar verir, büyük büyük sözler ettirirdim ve hiç de öyle ufak hayalleri yoktu bu bebeklerin. Amerika'ya giderlerdi okumaya ya da İsviçre'ye yaşamaya. Sınır tanımazlardı, özgürdüler... Onlar olmasa ben yetişkinliğe geçerken büyük adımlar atamazdım.

Çamaşırlar gittikçe kar içinde kalıyordu. Evin içinde olmasına rağmen hohlayınca ağzından bir buhar çıktı genç kadının. Ev soğuktu. Kiracıydı ve ev soğuktu. Ne yapabilir diye düşündü ve o ev sahibi kadının kızına seslenmeye karar verdi.

Sana bir şey hediye edebilir miyim diye seslendim. Ürkek ürkek baktı bana... Belli ki annesi ile benim aramda kalmaktan korkuyordu ama kar korkusunu örttü. İçeri koştum ve kâğıt bebeklerimi getirdim. Balkondan balkona uzattım. O kadar korktu ki aşağı düşecek diye, tek tek aldı ve uzun uzun baktı onlara... O sessizlik bile milyon teşekkürdü. Anladım ben.

Kar fırtınası çıktı çıkacaktı. Memelerim açıkta değildi, o evin erkeği de görünürde değildi. Kız başladı kâğıt bebeklerle oynamaya... Evleri sıcacıktı uzaktan bakınca. Genç kadın da ısınıyordu gitgide ve hohladı, buhar çıkmadı ağzından. Onlar ısınca ben de ısındım, diye düşündü.

O bebeklerle belki de benim kurduğum hayalleri kuracak ve o eve hapis olmayacak. O adama, annesinin korkularına... Bebekleri ister giydirecek, ister çıplak bırakacak. O kâğıt bebekler olmasa ve ben onları gazetelerden kesip biçerken hayaller kurmasam kurtulamazdım. Şimdi de O kurtulacak.

Kara baktı genç kadın. Damlayan tüm o damlaların buz tutmuş olduğunu gördü. Atladı çitten ve tek tek topladı çamaşırları, pencereyi tıklattı.

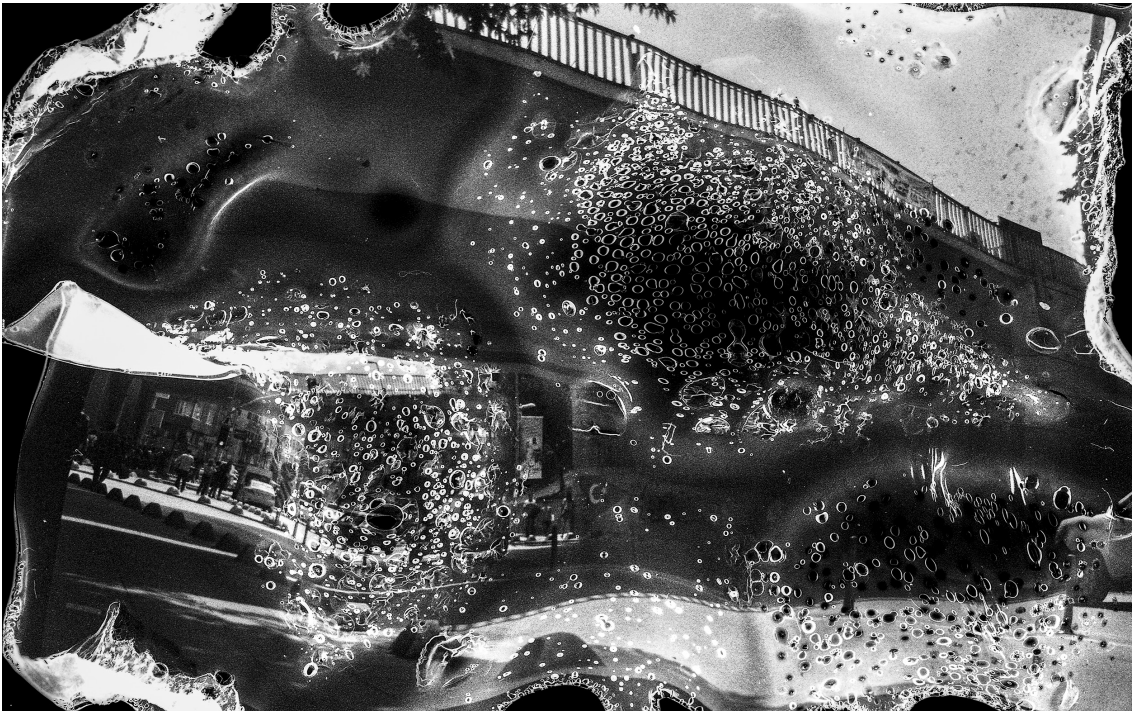
Buyurun çamaşırlarınız, dedim. Geceye bırakırsanız mahvolurlar... Hem ben uyuyamam, hem siz kullanamazsınız. Kar hızlandı. Belli ki mahsur kalacağız aynı adada. Koruyup kollayalım birbirimizi.

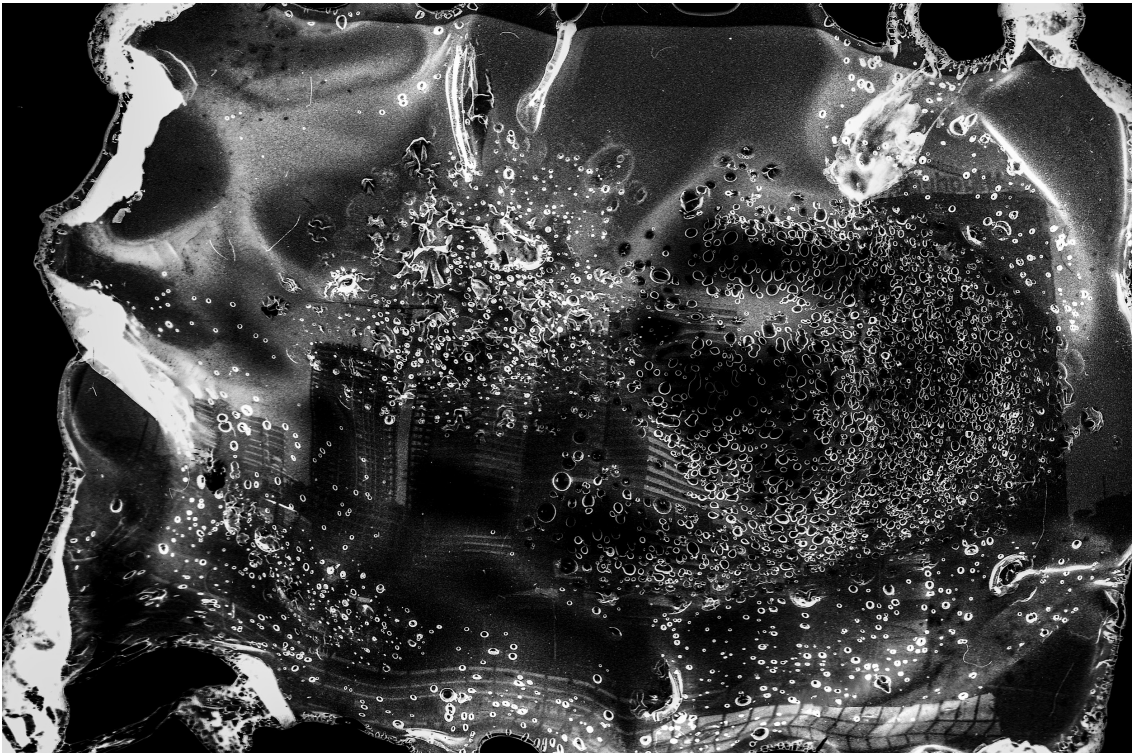
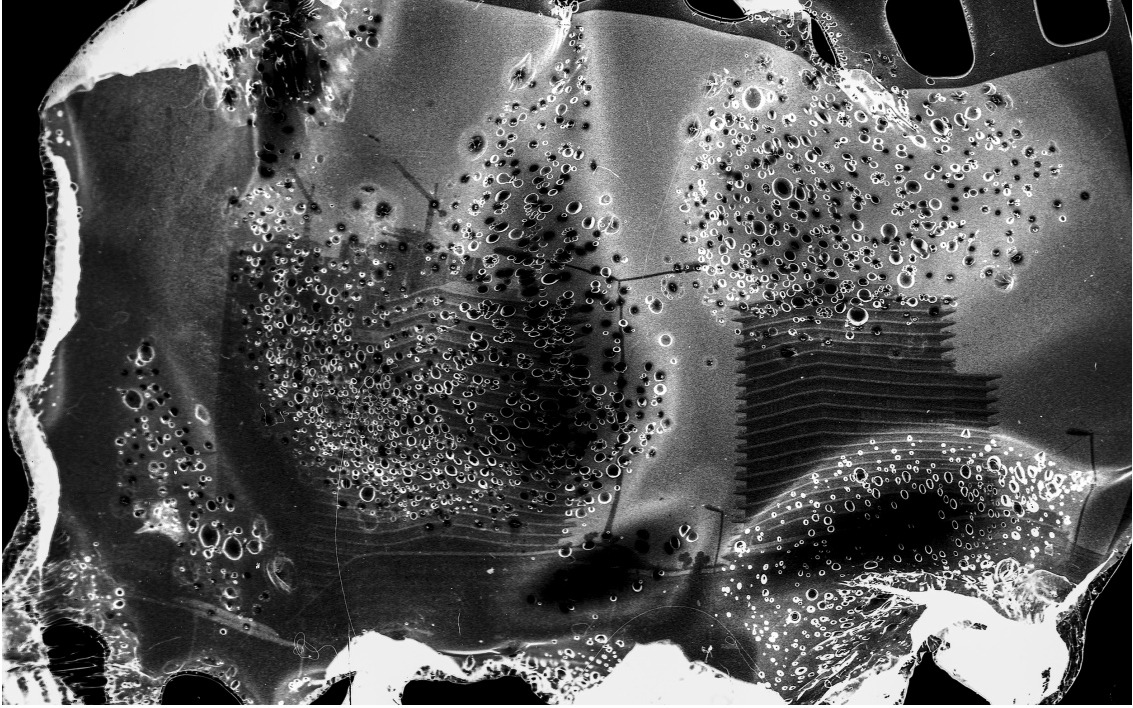
...ve uzaklaştı genç kadın, kalbi bile sıcacık hâlde.

Akan Zaman

Ayaz Yıldız

Fotoğraf

Doğmayana Ağıt

Öykü

Özge Öztürk

Kapı aralığından “Siz gelmeyin isterseniz.” dediler bana Varen. Onu görmesem daha iyi olurmuş. Hayalimde görmek istediğim gibi hatırlamalymışım. Unutmak, hatırlamaya çalışmaktan daha zordur, leydim. Bana pek öyle gelmiyor Varen. Yitirdiğim mutluluğu anımsamak, yaşadığım acıyı unutmaya çalışmaktan daha fazla acıtıyor canımı. Anımsıyorsanız zaten unutmamışsınız demektir, leydim. Hangisini Varen hangisini? Mutluluğu da acıyı da anımsadığınızı söylemediniz mi az önce leydim? Öyle mi dedim? Demişimdir. Bu kapı ne zaman açılır sence? Bir arkadaşımınki beş aylıkken buraya gelmiştik. Bir kutuya koyup otopsiye göndermişlerdi. Neyi, leydim? Söylemeyeceğim Varen! O kelimeyi söylemeyeceğim. Bize de öyle yaparlar mı dersin? Bize her şeyi yapabilirler, leydim.

Eşikte kalakaldım bana “Gelmeyin.” denince. Keşke içeri girseydim. Girmeyi seçtiniz, leydim. Onu nasıl hatırlamak istediğimi bilemedim çünkü. İlk nasıl fark ettiniz, leydim? Neyi Varen? Biliyorsunuz, leydim. Şehirlerarası bir koşturmacanın içindeydim. Bir akşamüzeri eve gitmek için trenden inmiştim. Bir kadeh bir şey içeyim dedim göğsümde bir çarpıntı başladı. Sonraki günler uykusuzluk geldi, sonra yorgunluklar başladı. Önce yok saydım; çünkü sırası ve yeri değildi. İstemedim Varen, bütün bunlar olsun hiç istemedim. Onu içimde büyütürken o da bunları yaşasın istemedim. İşin garibi, ben istemeyince olmaz sandım. Kibir Varen, şu aydınlandığımızı sandığımız çağlardan kalan kibrimiz. Dünya bizim için dönmüyormuş ve doğası insanın, en çok o öğretirmiş. Ne öğretirmiş, leydim? Öğrendiklerimizin unuttuklarımız olduğunu. Peki öğrenebildiniz mi leydim? Unutmadım Varen. Yaşadığını düşündüğünüzde yok etmeye çalışan siz değil miydiniz leydim? Evet, öyle bir zaman vardı. Bir yandan taşıyordum onu bir yandan da içimde yok olsa diyordum. Yoksun bıraktım kendimden. Beslemeyince ölür sandınız, leydim. Bu kapı açılınca ben ne hissedeceğim ne yaşayacağım Varen? Unutmak isteyeceğiniz bir an daha, leydim.

İsmin hâllerini bilir misin Varen? Bilirim, leydim. Bir bedende iki yürek atmaya başlayınca insanın da hâlleri olurmuş. İsmin hâlleri gibi saymaya başladım hâllerimizi. Yalın hâlimiz: O, ben ve kalp atışlarımız. Dünya duruyordu o anda. Yönelme hâlimiz: Ona dair, ona ait olan ne varsa bir halka şekerdi bana. Şekerleri boyuyorlar, leydim. Evet Varen, umuttan boyalar katıyorlar içine. Umutsuz yaşanır mı leydim? Yaşanır belki ama isyankâr bir yaşam olur bu. Kanamaya başladım Varen. Bunun olacağını söylemişlerdi, leydim. Hâllerimize geri dönelim hadi. Belirtme hâlimiz: Onu istemiyordum, onu kabul edemiyordum, onu bekliyordum ama beklemek istemiyordum. Bu kanama durmayacak gibi. Yeteri kadar kanadığında durur, leydim. Bulunma hâlimize gelelim: Onda oluşan her araz, bende

bir şiire dönüştü. Bugün beni çok mu yordu diyelim. İçimde yaşamak istediğine varsayıyordum. Acıttı mı canımı? Dünyama gelmek isteğine yoruyordum. Onda olan her yeni olay, bir film gibiydi. Yeşilçam melodramlarını sever misiniz, leydim. Evet Varen, Neden? İçinde yaşıyor gibisiniz. Onda benden bir parça vardı diyorum. Parça da sizsiniz bütün de leydim, düşünen, hisseden sizdiniz. Kapı açılıyor sandım. Gel dışarı çıkalım Varen. Ben galiba görmeye dayanamayacağım. Çıkalım leydim.

Hangi hâlde kalmıştık Varen? Kapı açılıyor sanılınca susulan hâlde, leydim. Öncesinde? Gidemediğimizden henüz, onda kalmıştık, leydim. Sona yaklaşmışız. Sonun içindeki başlangıcı göremediğiniz sürece yaklaşmış sayılmayız, leydim. Bir başlangıç yok, kanlı bitiyor. Sondan bahsetmeyelim Varen. Bir hâl eksik kalır, leydim. Hangi hâlimiz tam oldu ki Varen? Siz yine de bahsedin, leydim. Bahsedeyim. Ayrılma hâlimiz: Ondan vazgeçmek bir katil gibi hissettiriyordu beni. Bir cinayet için bir maktul gerekir leydim. Bir ruhu öldürmek de cinayetin bir hâli Varen. Ruh için de bir beden gerekir leydim. Doğsaydı bir bedeni olacaktı, Varen. Doğmamış olan öldürülür mü leydim? Var edebileceğini yok etmek suçsa, evet. Öyleyse sevinin leydim, yalnız değilsiniz. Dünyada katil olmayan kimse kalmadı sayenizde.

İyi ki çıktık dışarı, uzaklaştık kapıdan. Açık hava iyi geldi. hâllerimiz bitti, kanamam da durdu sayılır. Şimdi hangi hâldesiniz, leydim? Bütün bu hâllerden hâlsiz bir hâldeyim, rüyalarımın gitmesini bekliyorum. Bekleyince gidiyor mu leydim? Hayır ama gitmeyince beklemekten başka bir çare kalmıyor. Öyleyse bekleyin leydim, bir gün muhakkak gelmeyecektir. Gelmeyince gitmiş sayılır mı Varen? Gelmeişlerini sayarsanız, sayılmaz leydim. Yeni hâlimiz saymamak için susmak olsun öyleyse. Sustukça susayan bir hâle dönüşme ihtimaliniz de var, leydim. Keşke kapıdan uzaklaşmasaydık Varen. İnsanların neden mezarlığa gittiğini şimdi anlıyorum. Mezarlar, yaşayıp da ölenler için yapılır leydim. Sence şimdi o toprağın üstünde midir altında mı Varen? Artık bunun hiçbir önemi yok, leydim.

Çağdaş Ekin Şişman

bir el, bir ayna
bir cam pervazı
bir kadın oturuyor önünde
ve bu
bakımlı bir kadın
bakımlı bir kadın
demek ki
kadın
bakımsız olabilen bir şey
bir incelik, bir zarafet, bir neşe
ya da bir hakaret, bir öfke
bir insan bu, bir kadından önce
sabırla bilenen bir tavır
ve soluğu çığ olmaya aday bir kıpırtı
elinde olsa çeker koparır
elinde ve dünden hazır

biraz kas, biraz ter
bir ip, ipince
bir adam duruyor üstünde
ve bu
güçlü bir adam
güçlü bir adam
demek ki
adam
güçsüz olabilen bir şey
bir zayıflık, bir korku, bir ürperme
ya da bir cesaret, bir kavga
bir insan bu, bir adamdan önce
elinden gelse ipin ucunu kaçıırır
inceldiği yerden koparır
elinden gelmiyor mu yani
incelmedi mi yeterince

bir el, bir ayak
kaygan bir dengedir tutmak,
tutunmak da öyle
hadi tut çek, hadi at bırak
dikkat, dikkat
heceleri yok onların

bundan çok zaman önce
toprağa gömülmüş, döllenenmiş harfler
yeni heceler doğuyor her yeni güne
toplayın onları geç oluyor
artık biraz alının üzerinize
sesli harfler lazım hepimize
yüksek sesli harfler

Hep veya Hiç Demeden Dengesiz Bir Açıklığın Çınar Ağacındayız

Öykü

Efe Re

M ile bir topun peşinden koşuyoruz. Sonra kırmızı yanıyor, annesi cama çıkıyor. Hayat durduğunda çıkar ya karşına. Her şey, her duraksamada biraz daha birikmiş bir şey. Tenefüste top oynayıp terlemeyen, sonra derse girdiğinde terlemeye başlayan çocukları düşün. M gibi. M bizim eve bisikletle geliyor, ağaçların arasından sakın ve serin. Seneler sonra bir sandalye çekip yanıma oturuyor. Sonra terlemeye başlıyor. Sonra yangın, orman ve sıcak.

Yaş aldıkça bir şeylerin “çok kötü” olmasından korkmayı bırakıyorsun. Gariptir bunun sebebi yaş aldıkça ne istediğini daha iyi çıkarabilmek. İhtimaller daraldıkça korkular da daralıyor. Korku. Hangi bahisler artıyordu?

Mesela şu an M ile bir gün geçirmekten asla ve katiyen korkmam derken... Anksiyete yükseliyor ama bu ruhun bir alışkanlığı, bedenle ne kadar iyi anlaştıklarının bir işareti, birikmişlerini sayıyor. M ile senelerdir görüşmedik. Mesela M ile bir plan yaptığında ve bütün beklentilerime rağmen korkunç bir güne sebep olacaksa bile ve beraber bir yerde belirsiz kalmışsak veya sahnenin hissi buysa ve kapıya bir itfaiye arabası yanaşacaksa, araçtan inen itfaiyeci duman arayan gözlerle yukarı pencereye bakarsa, hayır M çoktan çıktı, oynadığımız ateş de değildi zaten, yangın da söndü çoktan.

M çok güzel ama M çok korkunç ama M’den korkmuyorum. Neden? Sebebi, büyüdüğümde ve artık kendi ayakları üstünde duran bir yetişkin olduğumdan değil, ayaklarım hâlâ geri geri gidiyor. Sebebi, güçlendiğimden değil. Sebebi, kötü geçerse bırakırım, ne olursa olsun akşam eve dönerim, bende tamam diyecek cesaret artık var gibi şeyler de değil. Sebebi; büyümek değil, büyüüp adam olmak değil, karar verebilen bir birey olmak değil, tamam belki biraz bu, ama hayır bu da değil.

M ile bir gün. M bizim balkonun altında bir yer bulmuş. Cama taş atıp oraya saklanıyor. Balkona çıkıyorum, meğerse bu seneler önceymiş. Şimdi hep veya hiç demeden dengesiz bir açıklığın çınar ağacındayız. Bir taş var. Bu taşın altına koyarsam elimi: Heybeli’de, limanın biraz ilerisinde, bekçilerden gizlice, yalnız, yanmış, kararmış bir taşa yürüyoruz. Hâlâ sıcakmış ama yakamazmış elini altına sürünce isten kararan parmak ucunu gelip burnuma sürüyor “Panda, panda, panda!”

O zaman M’in bana geldiği gibi ben de M’e gidebilirim. Daha doğrusu ters

yönde dimdik üstüne sürüyorum. Artık ne değişti? Birlikte büyümenin yaşlanmaktan farkını araştırıyormuşuz. Bana mesaj atıyor: “Yaşlandım, kaçtım, durdum ve yaş aldım.” Ben cevap veriyorum: “Yaşımız kaçtı?” Önce M açılıyor: “Koştum, durdum, yine de kaldım ve tam tarttım.”

Ve tam yırttım derken tekrar koşuya katıldım. Bu yüzden seninle plan yapmaya okeyim, seni artık tanımasam da uzaktan çıkarıyorum ve günümüz planlandığı gibi açılmasa da ve bende bu planı bırakacak cesaret yoksa da ve bu yükün altına girip çıkamasam da istediğim şeyin ancak bu taşlardan birinin altında olduğunu çıkaracak kadar... “Panda, panda, panda.” Kırmızı yanmıştı, M’in annesi camda, çocuklar geçebilirsiniz, diyor. Hem artık kocaman çocuklarınız hem de çınar çoktan yeşil.

Allah'ım Oley!

Şiir

Mehmet Emin Karaynir

Olacak biliyorum, bir gün dünyanın da midesi bulanacak dönmekten,
Aniden duracak ve kusacak ne varsa kendisine yedirilen.
Yerini korumak isteyen eşyalar, eşyalara tutunan insanlar,
Tozlar, çılgınlıklar, işlenmek üzere olan ve işlenmiş olan tüm günahlar
Ve bu mektup, dünyayla bulanacak.
Allah tanıklık eder mi bilmem, etmiyorsa haşa o zaman şimdiden.
Fakat bilinsin, kıyamet tanıklık etsin diye yazıyorum bu mektubu ben.

Yüküm, yaşamım; Allah'ın çocukkenki oyuncağı,
Köşede durmuş, çöpe atılacağı günü beklemekle geçti.
Bir günlüğü tutar gibi doldurdular defterimi,
Bilsen ne çok düşünceler geçti beynimden, yazarsa solu çok yoracak
Ve ne kadar az tükendi mürekkebi zira umurunda değildi.
Sahi, neden bu kadar çabuk sıkılmıştı Allah benden?
Bütün yaşamım cevap aramakla geçti; neden tutunamıyordum ben?
Düğmeleri mi yoktu hayatımın yoksa ilikleri mi?

Dünyanın ağırlığı altında büküldü belim.
Ağırlık ki izi var hâlâ, duruyor bir leke gibi.
Fakat hafifti eskiden, ben bekledikçe mi ağırlaştı, yoksa o yedikçe mi?
Tutup elimden götürmelisin beni ya da birlikte boğazını parmaklayalım şimdi.
Hiçbir şey yapamadım bu dünyaya, hiçbir şey yapamadım bu dünyada
Dünyayla kirlendim, ben temizlemek isterken oysa kendisini
Elimde bir süpürgeyle doğmak isterdim ya da yeni bir kitapla!
Ne gülünç, şüphe duyduğum olduysa da ben varım duruyorum burada.
Sadece yabancısıyım artık kendimin, kendimi hatırlamam gerek.
Şimdi beni ya Allah yıkasın ya da sen tut elimden çek.
Ne gülünç bu da, elimde şemsiye her yağmurda.
Ama söz sana da Allah'a da! Bütün kirlerimi göstereceğim bundan sonra yağmura.
Biliyorum, seviyorsun ansızın mektubumu bölüp dudaklarından öpmemi.
Ben de mektubumun burasında dudaklarından öpmek için ara veriyorum.
Devam etmeliyim farkındayım fakat tadı damağımda dudaklarının, seni yeniden
öpmeliyim.

Uzun, uzak yollardan geldim anlatmalıyım sana,
Sana da anlatmalıyım, Allah artık sıkılmıyor yaşamımdan zira avuçların birikiyor
avuçlarımda
Oysa yalnızlık bir dindi ve ben peygamberiydim bir zamanlar.
Şimdi senin tarafından tahrip edildi dinim, adım Mehmet Emin ve artık devrik bir
peygamberim.
Sahi devrik peygamberler de gider mi cennete?
Gidiyorlarsa vasiyetimdir, dere kenarında yaprak sarması olsun ilk akşam yemeğim.
Biliyor musun Allah'ım bence artık cehenneme gitmemeliyim.

Günahlarımı bile bilmiyor kimse diye korkardım eskiden, ne komik!
Allah katında nasıl sevinilir bilmiyorum, ben oley diye sevineceğim.
Oley! Allah'ın dikkatini çekti yaşamım sonunda fakat kararsızlık hakim sağ ve sol ara-
sında,
Ama olsun Allah'ın bilmediği günahımız yoktur artık, şükür!
Ki bizim günahlarımız affedilmeyecek günahlar değil, belki sadece kızılacak kadar
varlar.
Olsun, Allah bize de kızsın, bu sefer bir bildiği vardır diyelim.
Yoksa da öğretiriz, olur böyle şeyler, Allah da kullarından bir şeyler öğrenebilir.
Allah'a sorulacaklar listesine bunu da ekleyelim.
Allah'ım sahi bizden neler öğrendin?

Bilirsin, ben beceremem coşku dolu mektuplar yazmayı bu bir yere varamayışım on-
dan.
Fakat, coşkuyla doluyor ruhum düşledikçe seni, bilmelisin.
Biliyorum, hakkındır her şey zira sen, güzelsin.
Vakit akşam ve gene bir sokağa çıkma yasağı vakti.
Sokak lambasının altında, elimde ellerin, karanlık değil!
Gülümsemelisin burada, çünkü ne devletten ne de insanlardan korkuyorduk.
Biz galiba, o yaştan sonra aşık olmaktan korkuyorduk!
Olsun, zaten hangimiz bu korkuyu beklemiyorduk?

Ben ki, aşk nasıl anlatılır hiç bilmedim.
Bir kuyuya bakar gibi bakıyordum hayatıma.
Sen o kuyudan görünen ay, sen kafamı yukarı kaldırıp hayran olduğum.
Allah'ım yedinci günü hak etmişsin ellerine sağlık.
Ve işte kalbim, çatlayıp ortasından çiçekler doğmuş taş,
Şu cehennem deresinde yıkanılan, yakılan yalnızlığım,
Koydum işte başımı dizine, dudakların yaklaşsın kulaklarıma,
Bir bebeğe ismini fısıldar gibi seslen bana.
Bilsen insan nasıl da mutlu oluyor sen tarafından seslenilince kendisine
Sesin ki bir bebeğe söylenen ninni,
Kapısını çalacağız Allah'ın, sesini duyunca buyur edecek bizi,

Dinleneceğiz, uyutacaksın dizlerinde bizi, vakit bir gece vakti.
Evin penceresinden giren ay ve ışığı,
Meryem'in ve İsa'nın kendini adayışı,
Birbirini tanımanın ilk heyecanı ve kapısında buluşulan o camii
Tutunuşum hayata artık, bir gömleğin düğmeleriyle,
İple bağlanmış bir kitap, bir kuru üzüm, bir dere kenarı veyahut bir şarkı, hasretle.
Huzurla dolu ve biraz kederle.
Sevdiğimiz hiçbir şarkıyı çalmasa da Allah, biz yine eğleneceğiz.
Fakat duyuyor musun sen de güzel şarkılar çalıyor artık, hem nasıl çalmasın ki?
Zira seviyor seni, hem nasıl sevmesin ki?
Sen yolun sonunda varılacak yer, sen çalınca açılan kapı,
Yaşam üçgeni, dudakların, boynun, avuçların...
Her sallantıda hayatta kalmam bundan.
Teşekkürler mağaranın örümcek ağlarını bozduğun için.
Geleceğini bilsem duvarlarına çiçek resimlerini çizerdim.
Ben, öğrenmeliyim isimlerini çiçeklerin, sana yazdığım mektuplarda onlardan bah-
setmeliyim.
Öğretmelisin bana, söylesene insanın sevdiğinden çiçek isimlerini öğrenmesi kadar
güzel başka ne vardır şu yaşamda?

Ey aşk! İnsanı hayata döndüren!
Hakkındır her şey arkadaşım, zira güzelsin sen!
Öperim ellerinden, öperim gözünün üstündeki noktadan.
Düşledikçe seni güzel müzikler çalınıyor içinde beynimin.
Serin bir yaz gecesi rüzgârı esiyor etrafımda.
Denizden çıkmışım da gölgede uzanmışım ve güneş batmak üzere sanki.
Altında uzandığım ağacın dallarını titretiyor rüzgâr.
Buğday tarlalarında yürüyor da başaklara dokunuyor avuçlarım.
Bir tren yarıyor geceyi de ölü topraklar canlanıyor.
Işığı titreye titreye yanan o yol üstü evlerinin uzaktan izlerkenki huzuru.
Çocukluktan kalma o karlı, bacası tüten ev kartpostalı
Çocukken uyuyakalınan misafirliklerde omuzlarda taşınacak olmanın verdiği güven.
Yaşama dair hatırlanan bütün güzellikler seninle yeniden yaşanıyor, yeniden.
Yan tarafımızda cennetin deresi akıyor.
Aramızda kalsın ama Allah da kulunu kandırmasını iyi biliyor
Ve işte bak sayması bitti ayın, güneş saklanacak yer arıyor.
Vaktidir, boğalım dünyanın kötülüklerini ellerimizle, boğalım.
Bak rüyaların da vakti yaklaşıyor, sakın uyutma beni.
Öpmelerin rüyasıdır uyanıklığımanın, sakın uyutma beni.
Ve deftere yazı yazmayı bıraksın melekler geceleri.
Hey Dj müziği değişti,
Vakit, sevişmemiz gereken konuları sevişme vaktidir.

An Mıknatısı

Deneme

Aykut Akdere

Bir çerçeveye sığan kişiler, nesnelere ve ışık... Deklanşöre bastıktan sonra her şey ve herkes o anın içinde sıkışır. O küçük anın içinde ne varsa o sıkışmışlığın içinde kendi büyük patlamasını yaratır ve kendi evrenini kurar. Bu evren tıpkı bizim evrenimiz gibi genişler. Ancak kendiliği yoktur.

Genişlemek için en azından ona bakan bir çift göze ihtiyaç duyar. Fotoğraf; genişlemesini, kendisini zihinlerin içine fırlatarak yaratır. Hareketli görüntünün aksine eylemsel bir merak, takip veya bir macera olasılığı dayatmaz. Onun doğasında bu yoktur. Fotoğrafı büyük, kuvvetli bir mıknatıs olarak düşünebiliriz. Yörüngesine girdiğinizde sizi kendisine çeker. Bu çekimin gücü fotoğrafın kendi derinliği ile doğru orantılıdır. Bakan gözün direnci ise kendi öznelliğinden ortaya çıkar. Hareketli görüntünün tam aksine, fotoğraf bir zihne girdikten sonra bizi zamansal olarak tek bir yönde ilerletmez. Öte yandan hareketli görüntünün anlaşılabilirliği için belli bir akış içinde sadece ileri yani tek bir yöne doğru devam etmesi gerekir. Bu anlamda insanın hayatı "zorunlu olarak" tek bir zamansal düzlemde yaşayışına benzer, onu taklit eder. Fotoğraf var olup ortaya çıktığında, ona bakan kişiye zamansal düzlem olarak kendi anının dışında sonsuz olasılığı hediye eder.

Düşüncüyü geçmişe, o anı yaratan herkese, her şeye ve onların anlamlarına kaydırır. Hareketsiz, sabit, sadece olduğu kadarıyla; bir duygulanım, düşünce ve kurmaca olasılıkları yaratır. Fotoğraf çekildiği anın birebir yansıması olarak tanımlansa da yine kendi doğası gereği kendinden ve yansıyan anın dışında her şeye dönüşme gücünü taşır.

